

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

丹
姬

เงา
เพลิง
สะท้อน
ปฐพี

2

เอ้อหมย 峨帽 เฝยน
อวี๊ แปเป

Jamsai

มากกว่ารัก

ทศลองอ่าน

๒

เรา
เพลง
สะท้อน
ปฐพี

มากกว่ารัก

ไอ้แดง 蛾帽 เฝื่อน
อ้อ โปเต

มากกว่ารัก

ทศลองอ่าน

๒

เรา
เพลง
สะท้อน
ปฐพี

www.jamsai.com

Jamsai

ทศลองอ่าน

๒

เรา
เพลง
สะท้อน
ปฐพี

www.jamsai.com

* สื่ออิงลิ

ศิษย์พี่สาม งดงามเข้ายวน มีเสน่ห์ดึงดูดใจชาย
ทว่านิสัยกลับบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเสียยิ่งกว่าจู่ จึงได้
ตกเป็นคนที่ในอาณัติของศิษย์พี่รองไปอย่างงงๆ มี
พลังกำลังมหาศาล และมีพรสวรรค์ในการหลอมวัตถุ
วิเศษ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

77

"รอบแรกของกลุ่มเจ็ด อื่นจื่อจางจากยอดเขาอิงปั้งพบกับจู่จู่จากยอดเขาอิงปั้ง!"

จู่จู่ยืนอยู่บนเวที มองอิ่นจื่อจางที่ยืนอยู่ตรงข้ามอย่างหน้าม้อยคอดก ไม่รู้ว่าควรดีใจหรือควรกลัวใจดี

หากขอยอมแพ้ อิ่นจื่อจางยอมจะไม่ทำให้นางลำบากใจแน่นอน เดิมตั้งใจจะลงสู้คู่สักตั้งเพราะนางเอาของวิเศษสองชิ้นจากอาจารย์ รวมถึงยันต์สิบลีบแผ่นจากศิษย์พี่ใหญ่มาแล้ว ผลคือรอบแรกขึ้นเวทีมาก็ต้องขอยอมแพ้เสียนี้ นางละอายต่อคนทั้งสองนัก

ไฉนผู้ตัดสินดันมาจับได้ชื่อพวกนางเล่า ต้องมีแผนร้ายอยู่แน่!

จู่จู่คิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย รอเพียงผู้ตัดสินขึ้นเวทีประกาศเริ่มการประลองนางก็จะขอยอมแพ้ลงจากเวทีทันที

เหล่าศิษย์ที่มุงดูอยู่กลางแจ้งก็รู้ดีว่าการประลองรอบนี้ไม่น่าสนใจ

เอาเสียเลย ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดพบกับผู้ที่อ่อนด้อยที่สุดจะยังมีอะไรให้ผู้คนไม่น้อยจึงเลื่อนสายตาไปยังเวทีประลองสองแห่งที่อยู่ใกล้ๆ

ผู้ตัดสินกระแอมไอแห้งๆ ทีหนึ่ง ก่อนมองจุจุพลางถามด้วยเจตนาดี "พวกเจ้า...มีใครจะขอยอมแพ้หรือไม่"

จุจูกำลังจะเปิดปากพูด พลันได้ยินคนพูดขึ้นจากฝั่งตรงข้าม "มี! ข้าขอยอมแพ้!"

น้ำเสียงเย็นชาฟังดูคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

จุจูงยหน้าขึ้นด้วยความงุนงง เห็นอินจื่อจางโค้งคำนับต่ำตามธรรมเนียมการถอนตัวที่มีบนเวทีประลองด้วยสีหน้าราบเรียบ จากนั้นก็ยึดตัวตรงเดินลงจากเวทีไป

จุจુยืนช่ออยู่บนเวที รู้สึกว่าภูเขาไท่ชานถล่มลงต่อหน้าคงเป็นเช่นนั้นเอง

ยอมแพ้?

อินจื่อจางขอยอมแพ้!

อินจื่อจางถึงกับโค้งตัวขอยอมแพ้กับนางต่อหน้าผู้คน!?

ครั้นผู้ชมด้านล่างเวทีรู้สึกตัวก็พากันส่งเสียงแข็งแะ! ผู้ที่มีปฏิกริยาตอบสนองฉับไวเข้าใจอย่างรวดเร็ว เมื่อวานชูจึงได้บอกว่าถ้าจุจูปัดติดต่อกันทั้งรอบคัดเลือก รอบรองชนะเลิศ ก็จะใช้เรื่องนี้เป็นเหตุผลในการไล่จุจુออกจากสำนัก ด้านรอบคัดเลือกแม้จะชนะได้ไม่สวยงามแต่ก็นับว่าผ่านมาได้ รอบรองชนะเลิศวันนี้อินจื่อจางเป็นฝ่ายขอยอมแพ้ เท่ากับว่าจุจูชนะโดยไม่ต้องประลองไปหนึ่งครั้ง เหตุผลว่า 'แพ้ติดต่อกัน' นี้จึงใช้ไม่ได้แล้ว

เหล่าคนบนแท่นเวทีตรงกลางที่จับตามองสถานการณ์ทางด้านนี้ มาตลอดเห็นตอนจบที่เห็นข้อความคาดหมายอย่างใหญ่หลวงนี้แล้วก็มี สีหน้าแตกต่างกันไป โยวเขียนเร็นที่มีฐานะเป็นอาจารย์ของผู้แพ้ชี้ไปยังทิศทางของอินจื่อจางก่อนพูดขึ้นอย่างแค้นใจเหล็กมีอาจหลอมเป็น เหล็กกล้า "จะ...เจ้า...เจ้าเด็กนี่...เฮ้อ!"

ใจเขาอยากให้อินจื่อจางชนะรวด ได้รับตำแหน่งอันดับหนึ่งของ งานประลองใหญ่ให้เป็นที่ลือลั่น เป็นหน้าเป็นตาให้กับตน ไม่คิดเลยว่า อีกฝ่ายจะแพ้ตั้งแต่รอบแรก แถมยังแพ้ได้ชวงงนั๊ก

แม้ว่าเมื่อคิดให้ลึกลงไป การกระทำนี้ของอินจื่อจางอาจจะสามารถ พลิกสถานการณ์ ทำให้เจิ้งเฉียนศิษย์อาจารย์อยู่ในสำนักต่อไปได้อย่าง ถูกต้องชอบธรรม เป็นเรื่องดีใหญ่หลวงต่อสำนักเซ็งจื่อ หากแต่พอเขา คิดถึงว่าก่อนหน้านี้ศิษย์ไม่กี่คนของตนไม่มีใครที่ไม่ได้รับตำแหน่ง อันดับหนึ่งในงานประลองใหญ่ของศิษย์ชั้นนอกโดยการคว้าชัยชนะรวด เลย แต่ศิษย์ที่ภูมิใจที่สุดและเป็นความหวังใหญ่ที่สุดในชีวิตตนมาทำพัง เสียอย่างนี้ ก็รู้สึกยากจะทำใจ

อาจารย์ฝ่ายผู้ชนะมองอินจื่อจาง แต่กลับมีสีหน้าใจลอยดูเฉยๆกัน เขาคล้ายว่ามองเห็นตัวเองในสมัยก่อนจากตัวอินจื่อจาง เกิดมายากจนต่ำต้อย แต่มีสติปัญญาล้ำเลิศ ทั้งยังหยิ่งยโสไม่ยอมใคร อินจื่อจางสามารถละทิ้ง เกียรติยศและวางศักดิ์ศรีลง ก้มหัวขอยอมแพ้ต่อหน้าผู้คนเพื่อจู่ได้ แล้ว ตนเล่า

มิน่า 'นาง' ถึงได้ฝากฝังจู่ไว้กับเขา...

ครั้นผู้อ้วและพวกจึงลี้กับเจิงฟาผู้กระจ่างในต้นสายปลายเหตุก็พา

กันยิ้มออกมา ส่วนซูจิงกล่าวแนะนำกับชื่อเปี่ยนไท่ด้วยท่าที่ขอบกล "ผู้ที่ขอยอมแพ้เมื่อครูนี้นี้คือศิษย์เอกที่ปรมาจารย์ไหยวรับไว้เมื่อปีกลาย ก่อนการประลองปรมาจารย์ไหยวยังประกาศลั่นว่าศิษย์ผู้นี้ก็จะชนะรวดคว่ำตำแหน่งอันดับหนึ่งด้วยเช่นกัน คิดไม่ถึงว่าจะยอมแพ้ทั้งที่ยังไม่สู้หึๆ! ช่างน่าสนุกเสียนี้กระไร"

ไหยวเขียนเร็นถิ่งลงใจด้วยความโกรธ ซูจิงนึกถึงว่าคราวนี้ ล่วงเกินทั้งคู่แล้ว เจิ้งเฉวียน รวมถึงไหยวเขียนเร็นถึงที่สุดแล้วจึงยอมไม่ยอมถอยให้อีก เขายิ้มเย็นในใจ...คิดว่าท่าเช่นนี้จะสามารถปกป้องเด็กสาวหน้าเหม็นนั้นและทำให้เจิ้งเฉวียนอยู่ที่นี่ต่อไปได้หรือไร อีกเดี๋ยวพอเด็กสาวนั้นตายอยู่กลางแจ้งที่ประลอง ดูซิว่าพวกเจ้าจะยังยิ้มออกมาได้อย่างไรอีก!

จู่ๆเดินลงจากเวทีอย่างสับสนงงวย ตีฉานซังที่มาชมการประลองคว่ำตัวนางไว้ก่อนหัวเราะรำพลางว่า "เก่งนี่! ศิษย์น้องเล็ก เจ้าสามารถทำให้เจ้าเด็กนั้นขอยอมแพ้ต่อหน้าผู้คนได้ บิดาจะยอมรับศิษย์น้องหญิงอย่างเจ้า ต่อไปหากใครในสำนักเชิงจี้กั๊กล่าหาเรื่องกลั่นแกล้งเจ้าก็เท่ากับหาเรื่องบิดา!"

"อัจฉริยะอันดับหนึ่งของสำนักเชิงจี้กั๊กนับแต่ก่อตั้งมาอะไรกัน ที่แท้ก็เป็นแค่พวกแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้สู้ไว้ประโยชน์ยิ่งกว่าตัวไว้ประโยชน์เสียอีก! ฮ่าๆ! ยังมีหน้ามาพูดว่าจะชนะรวดคว่ำตำแหน่งอันดับหนึ่งของงานประลองใหญ่อีก น่าขื่นสิ้นดี!" เสียงหัวเราะของซูหฺงเสียดแหลมจนราวกับเหล็กหมาดเจาะแทงเข้าหูจู่จู่ก็มีปาน

ตีฉานซังขมวดคิ้วก่อนพูดด้วยโทสะ "แม่ไก่ที่เหินแหกปากร้องได้ระคายหูโดยแท้!"

ซูหลังถูกเขาทำเอาโมโหจนใบหน้างามแดงเถือก หากแต่ตีฉานซึ่งที่เบื้องหน้ามีตะบะชั้นสร้างฐานของแท่น มีศักดิ์เป็นอาจารย์ของนาง แค่สะบัดมือที่เดียวก็ชัตนางจนหมอบได้เป็นแปดหนลืบหนแล้ว ท่านปู่ทวดซูจึงไม่ได้อยู่ข้างกายนาง นางไหนเลยจะกล้ากำเริบเลิบสาน

ตีฉานซึ่งหันหน้ากลับไปมองนางปราดหนึ่งก่อนแค้นเสียงพูดว่า "หน้าตาก็ใช้ได้ แต่โฉนอายุยังน้อยก็ทำตัวเหมือนแม่มายแก่เสียแล้ว"

ซูหลังถูกวาจาบาดลึกของเขาทำเอาโมโหจนลมแทบจับ หานเฮิงที่อยู่ด้านข้างก็ไม่กล้าล่วงเกินตีฉานซึ่งเช่นเดียวกัน ได้แต่ยิ้มเยิ่นพรางพูดกับจู่จู่ว่า "เจ้าอธิษฐานขอพรเสียก็แล้วกันว่าอย่าจับได้เข้าเป็นคู่ประลอง! ฮีๆ อื่นจื่อจางถึงกับขอยอมแพ้ให้เจ้าก็เท่ากับยอมรับว่าเทียบกับตัวไร่ประโยชน์ที่ตะบะต่ำเตี้ยที่สุดไม่ได้ ดูซิว่าวันหน้าเขาจะสู้น้ำผู้ร่วมสำนักได้อย่างไร!"

ตีฉานซึ่งเห็นอินจื่อจางซัดลูกตาเป็นการส่วนตัว แต่ไม่ได้หมายความว่าขอมให้คนนอกมาหยามศิษย์น้องของตนได้ เขาเหลืออกตาทั้งสองทำสะอევพลงว่า "เจ้าเด็กหน้าเหม็น แน่จริงก็ไปสู้กับอินจื่อจางเองเลยสิ ถ้าเจ้าประคองตัวรอดมาได้ บิดาก็ไค้งค่านับขอยอมแพ้ให้เจ้าเช่นกัน อย่างเจ้าจะเป็นตัวอะไรได้! ฤย!"

หานเฮิงถูกเขาตะคอกไล่ก็ไม่กล้าพูดมากอีก ดิ่งตัวซูหลังไปคุยกับบรรดาศิษย์จากยอดเขาไฉ่วหยวน วิพากษ์วิจารณ์จู่จู่อยู่ห่างๆ

"นี่ๆ เจ้าร้องให้ทำไม เจ้าชี้ิ้วพอแล้ว ยังมาร้องให้อีก อยากทำให้ข้าคลื่นเหียนตายเลยหรือไร" ตีฉานซึ่งเห็นจู่จู่ๆ น้ำตาไหลพรากก็ตกใจจนสะดุ้ง

"หมูโง่งเงา หมาบ้าพวกนั้นก็เห่าไปเรื่อย เจ้าจะร้องให้ทำไม" อื่นจื่อจางเดินมาเหมือนคนไม่มีอะไรทำ ยื่นมือมาเชกศีระชะนางไปที่หนึ่ง

จูกุสะอึ้นอีกพลางว่า "ชะ... ข้าไร้ประโยชน์มากใช่หรือไม่"

อื่นจื่อจางถอนหายใจ "ใช่แล้ว!"

อย่าพูดตรงเพียงนี้ได้หรือไม่เล่า! ปลอดภัยสักสองสามคำเนื้อจะถูกเฉือนหายไปหรืออย่างไร!

จูกุเบิกสองตาแดงกำกว้าง เอ่ยแย้งเสียงเบา "ข้าหลอมโอสถเป็นทำกับข้าวเป็น ทำงานบ้านเป็น..."

อื่นจื่อจางเชกศีระชะนางอีกทีหนึ่งก่อนพูดอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ "เจ้ามีประโยชน์หรือไม่ก็ล้วนเป็นหมูโง่งเงาของข้า"

จูกุนวดคลึงจุดที่เขาเชก เบะปากกลืนน้ำตา แอบตัดสติใจครั้งใหญ่ ว่า...ไม่ว่าการประลองถัดไปจะลำบากยากเข็ญมากเพียงไร นางจะต้องยืนหยัดต่อไป นางไม่ยอมให้ตัวเองกลายเป็นจุดอ่อนให้ผู้อื่นโจมตีเยาะหยันอื่นจื่อจาง

บนเวทีเปลี่ยนเป็นการประลองของผู้อื่น คราวนี้จูกุดูอย่างตั้งอกตั้งใจ ทุกคนที่ขึ้นเวทีในตอนนี้อีกประเดี๋ยวอาจจะกลายเป็นคู่ต่อสู้ของนาง ในมือนางมีเพียงวัตถุเศษระดับล่างซึ่งสามารถทำการโจมตีได้เองสองชิ้นที่อาจารย์ให้มา และยันต์อีกสิบแผ่นที่ได้จากศิษย์ที่ใหญ่ การจะประลองตัวให้รอดถึงสี่รอบมิใช่เรื่องง่ายเพียงนั้น

ต้องโทษที่นางไม่เคยเอาใจใส่ ไม่เคยนำเรื่องงานประลองใหญ่ของศิษย์ชั้นนอกมาใส่ใจ มิเช่นนั้นถ้านางเตรียมตัวมาบ้างก็คงไม่ถึงขนาดสองมือว่างเปล่า ทำอะไรไม่สำเร็จสักอย่างดังเช่นยามนี้

ขณะที่จู่จู่นึกหงุดหงิดเสียใจสุดแสนอยู่นี่เอง การประลองรอบที่สองของนางก็มาถึง...

ผู้ตัดสินจับได้ชื่อของจู่จู่อีกครั้ง "รอบที่แปดของกลุ่มที่เจ็ด จู่จู่จากยอดเขายังบังพบกับเจียงโหย่วตั้งจากยอดเขากังเป่!"

เจียงโหย่วตั้งดูเป็นคนหนุ่มอายุราวยี่สิบผู้หนึ่ง เขาหน้าม่อและมีความทรงไม่กวาดโดยธรรมชาติ จู่จู่จำคิ้วของเขาได้แม่นยำ ตบะของเขาอยู่ขั้นฝึกปรียญระดับเจ็ดพอดี นับว่าเป็นผู้ที่รับมือได้ค่อนข้างง่ายในกลุ่มนี้แล้ว

ถ้าเป็นตามแผนเดิมของจู่จู่ แค่อื่นเวทีไปโค้งคำนับขอยอมแพ้ก็พอ เจียงโหย่วตั้งผู้นี้เคยได้ยาลูกกลอนจากนางไปไม่น้อย สมควรจะไม่ทำให้นางลำบาก หากแต่ตอนนี้...นางไม่อยากจะยอมแพ้แล้ว!

ไม่ใช่เพื่อการได้อยู่ในสำนักเซ็งจื่อ และไม่ใช้เพราะกลัวทำอาจารย์ชายหน้าอีกเช่นกัน แต่เป็นเพราะว่าอีกนี่จื่อจางยอมแพ้ให้นางแล้ว

หากนางแพ้ให้ผู้อื่นส่งเดชนั้นก็เท่ากับว่าเอาหน้าของอีกนี่จื่อจางมาเหยียบย่ำบนพื้น นางไม่แยะแสบว่าผู้อื่นจะเหยียดหยามดูถูกนางอย่างไร แต่นางไม่อยากจะเห็นอีกนี่จื่อจางถูกคนหัวเราะเยาะลับหลังเพราะนาง

วัตถุดิบระดับล่างสองชั้นที่อาจารย์ให้มาพอจะกล่อมแก้ลมรับมือผู้ฝึกตนขั้นฝึกปรียญระดับหกได้ หากจะเอาชนะผู้ฝึกตนขั้นฝึกปรียญระดับเจ็ดอาจจะหืดจับสักหน่อย แต่ถ้าโยนออกไปพร้อมกับยันต์สามแผ่นของศิษย์พี่ใหญ่ก็น่าจะพอไหวกระมัง

จู่จู่ลอบคิดคำนวณกับตัวเองในใจพลางเดินขึ้นเวทีประลองไปที่ละก้าว

ซูหลิงกับพวกหานเฮิงยิ้มเยินอยู่ล่างเวที รอจู่จู่ถูกคนขัดกระเด็น

ตกเวทีในกระบวนท่าเดียว

ครั้นจู่และเจียงโหย่วตั้งต่างยืนนิ่งกันแล้ว ผู้ตัดสินข้างเวทีก็มองดูคนทั้งสองพลางนึกในใจว่า

อันก็อจางกับเด็กสาวนางนี้เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกัน ความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมมาแต่ไหนแต่ไร กอปรกับเจ้าสำนักและปรมาจารย์โหย่วต่างก็ประสงค์จะรังจั้งเจียงโหย่วศิษย์อาจารย์เอาไว้ เขายินยอมขอยอมแพ้ต่อหน้าผู้คนก็นับว่าสมเหตุผลสมผล ทว่าโชคเช่นนี้มิได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้นเคราะห์ที่วันนี้นางชนะไปรอบหนึ่ง จึงนับว่ามีค่าชี้แจงแล้ว

หากเป็นคนอื่นได้พบกับเจียงโหย่วตั้งที่ฝีมือค่อนข้างอ่อนคงจูดรูปขอบคุณสรรวศิปะไปแล้ว ทว่าจู่...นางกลับเป็นคนที่ไร้พลังที่สุด

ด้วยเหตุนี้ผู้ตัดสินจึงมองจู่พลางเอ่ยถามด้วยเจตนาดีอีกครั้ง "พวกเจ้า...มีใครจะขอยอมแพ้หรือไม่"

จู่มือหนึ่งกุมวัตฤวิเศษสองชิ้นในแขนเสื้อ มือหนึ่งจับยันต์ไว้สามแผ่น กำลังเตรียมจะปฏิเสธเจตนาดีของผู้ตัดสินด้วยท่าทีเด็ดเดี่ยวเจียงโหย่วตั้งที่ฝั่งตรงข้ามกลับซิงพุดขึ้นแล้ว "มี! ข้าขอยอมแพ้!"

พุดพลางโค้งคำนับจู่ด้วยความเร็วดุจฟ้าร้องไม่ทันปิดหู ก่อนหมุนตัวกลับเข็ดหน้ายี่ดอกเดินลงจากเวทีไปราวกับเป็นวีรบุรุษก็มีปานด้านล่างเวทีนอกจากศิษย์จากยอดเขาโหว่หยวนที่มีสีหน้าเหลือเชื่อแล้วบรรดาศิษย์จากยอดเขาอื่นกลับไซโยให้ร้องขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียงคล้ายว่ารู้กันอยู่ก่อนแล้ว

จู่ยืนเซ่ออยู่บนเวทีอีกครั้ง นี่ข้ากำลังฝันอยู่หรือ

ครั้นนางเดินลงมาล่างเวทีอย่างจุ่นงไม่เข้าใจ เผยภูก็มาต้อนรับนาง

เขายิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนเจ้าเด็กจิงจีเหรินนั้นบอกกับข้าเมื่อเข้านี้ข้ายังไม่เชื่ออยู่บ้าง คิดไม่ถึงว่าเขาจะเกลี้ยกล่อมศิษย์คนอื่นได้จริงๆ..."

อันจื่อจางกับจูลูสบตากัน เพียงไม่นานก็พอจะเข้าใจแล้ว เป็นเมื่อคืนจิงจีเหรินแอบติดต่อกับศิษย์จากแต่ละยอดเขาที่เข้าร่วมการประลองนัดแนะกันว่าหากได้เจอจูลูให้เป็นฝ่ายขอยอมแพ้ พวกเขาคงจะได้ไม่มีข้ออ้างบีบให้พวกนางศิษย์อาจารย์จากไป

จูลูเดินไปขอบคุณเจียงโหย่วตัง เขาจึงกล่าวยิ้มๆ "ด้วยกำลังความสามารถของข้าเดิมทีก็ไม่อาจอยู่ในรายชื่อสิบอันดับแรกได้อยู่แล้ว แพ้เพิ่มขึ้นหรือแพ้น้อยลงสักกรอบจะต่างอะไรกัน ศิษย์ที่หญิงไม่ต้องเกรงใจเกินไป วันหน้าลดราคาขายลูกกลอนให้ข้าสักหน่อยก็พอ..."

จูลูออกแรงพยักหน้า "ไม่มีปัญหา!"

ศิษย์คนอื่นที่อยู่ด้านข้างหัวเราะคิกคักพลางว่า "ศิษย์น้องเจียงโชคดีโดยแท้ ถ้ารอบต่อไปจับได้ชื่อข้ากับศิษย์พี่จูกี้ดีสิ!"

มีคนพูดขึ้นอีกว่า "ศิษย์พี่จูลูวางใจได้ ศิษย์ที่อยู่ชั้นฝึกปรือระดับแปดลงมาเช่นพวกเรา นอกจากพวกยอดเขาโอ่วหยวนแล้วก็ไม่มีใครทำให้ท่านลำบากใจแน่นอน!"

ยังมีคนสัพยอกขึ้นว่า "แม้แต่ศิษย์พี่อื่นยังพ่ายแพ้อยู่ได้น้ำมือศิษย์พี่จูลูเลย ถึงพวกเราจะแพ้ก็แพ้อย่างมีเกียรติ!"

จูลูพลันรู้สึกอบอุ่นไปทั้งกาย บางทีพวกเขาอาจจะตัดสินใจทำเช่นนี้เพราะฝีมือการหลอมโอสถของนาง บางทีในอนาคตพวกเขาอาจจะเปลี่ยนเป็นเอ็นชา เห็นแก่ตัว และเลือกปฏิบัติเหมือนกับผู้ฝึกตนคนอื่น หากแต่นางจะจดจำเสี้ยวเวลานี้ไว้ให้ชื่นใจ

งานประลองใหญ่ของสำนักครั้งนี้นางจะต้องเป็นหยัดให้ถึงที่สุด!
บนแท่นเวทีตรงกลาง พวกซู่จิงเองก็เห็นการเคลื่อนไหวทางด้านนี้
แล้วเช่นกัน เขาตวัดตามองเจิงฟากู้ผู้อาวุโสคุมยอดเขากังป้ออย่างแค้นเคือง
ก่อนพูดด้วยโทสะ "ศิษย์ของยอดเขากังป้อร่วมมือกันโกงอย่างโจ่งแจ้ง
ผู้อาวุโสเจิงเป็นถึงผู้อาวุโสคุมยอดเขา อีกทั้งยังเป็นผู้คุมห้องลงทัณฑ์
ท่านไม่มีคำใดจะกล่าวเลยหรือ"

เจิงฟากู้พูดด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ "ในงานประลองใหญ่ของศิษย์
ชั้นนอกของสำนักเรามีข้อกำหนดไม่อนุญาตให้ศิษย์ขอยอมแพ้ด้วยหรือ
หรือว่าที่สำนักหลักมีข้อกำหนดเช่นนี้"

ซู่จิงพูดไม่ออก ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ชี้เขากับพวกเจิงเฉวียนก่อนว่า
"นี่...นี่พวกท่านร่วมมือกันต่อต้านยอดเขาโอ่วหยวนเช่นนั้นหรือ"

ฝูอวิ้เจ้าสำนักยิ้มน้อยๆ พลาจว่า "ผู้อาวุโสซู่ชุกกล่าวหนักไปแล้ว การ
ประลองของศิษย์จากยอดเขากังป้อและยอดเขาอึ้งปั้งเกี่ยวอะไรกับยอด
เขาโอ่วหยวนด้วย"

ซู่จิงปรายตามองเจิงเฉวียนก่อนว่า "ศิษย์คนดีที่ผู้อาวุโสเจิ้งสั่งสอน
ไว้ซึ่งความรู้ความสามารถ แต่กลับชนะโดยไม่ต่อสู้ ช่างมากฝีมือโดยแท้!"

เจิงเฉวียนพูดล่ำพองใจ "ศิษย์ของข้าไร้ความรู้ความสามารถ? ไม่ทราบ
ว่ายาลูกกลอนที่ยอดเขาโอ่วหยวนได้รับทุกสามเดือนล้วนเป็นผู้ใดหลอม
ออกมา ส่วนเรื่องที่ชนะโดยไม่ต่อสู้นั้นก็เรียกได้ว่ามีฝีมือจริงๆ การศึก
ที่ชนะโดยไม่ต้องรบนับว่าเป็นเลิศกว่าการศึกษาทั้งปวง... กระทั่งตัวข้ายัง
ไร้ฝีมือจะทำให้ท่านยอมจำนนโดยไม่สู้เลย แต่จู่กลับทำให้ศิษย์ที่มี
ตบะสูงกว่านางเป็นฝ่ายขอยอมแพ้ได้ติดต่อกันถึงสองคน สีครามเกิดจาก

ต้นคราม* โดยแท้!"

ซุจิงถูกพวกเขาผลัดกันพูดคนละที่สองที่ ทำเอาโมโหจนสิ้นไปทั้งตัว
 ซือเปี่ยนไท่จึงกล่าวขึ้นอย่างเย็นเยียบ "อาศัยผู้อื่นอ่อนข้อให้ถึง
 สามารถล้อมแก้มผ่านด่านไปได้ก็นับเป็นฝีมือด้วยหรือ ข้าจะดูซิว่านาง
 จะมีฝีมือทำให้คนทั้งหมดยอมนางได้หรือไม่!"

ไม่รู้เหมือนกันว่าวันนี้จุจิวโชคดีเกินไปหรือซือเปี่ยนไท่ปากอับมั่งคล
 เกินไป สรุปคือการประลองรอบที่สามของจุจิวก็ยังคงจับได้ชื่อศิษย์ที่อยู่ชั้น
 ฝึกปราดระดับแปดจากยอดเขาเม่ยหยวนซึ่งเป็นยอดเขาที่จิงจี้เหรินอยู่
 และก็เป็นยอดเขาที่ได้รับประโยชน์จากจุงูมากที่สุดนอกเหนือจากยอด
 เขาอึ้งปั้งและยอดเขาฮู่ยี่หวอดี้ ผลลัพธ์แค่นี้ก็รู้แล้ว...

ศิษย์จากยอดเขาเม่ยหยวนผู้นั้นเดินขึ้นเวทีอย่างองอาจฝั่งผาย
 ถึงขนาดไม่รอให้ผู้ตัดสินเอ่ยปากก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นเสียงดังแล้วว่า "ข้าขอ
 ยอมแพ้!" จากนั้นก็โค้งคำนับแล้วลงจากเวทีไปรับการไชโยให้ร้องสนับสนุน
 เยี่ยงต้อนรับวีรบุรุษจากศิษย์ร่วมสำนักที่กลางเวที

ศิษย์จากยอดเขาโ้วหยวนที่ถูกผลัดไ้ไปอยู่อีกด้านอย่างชัดเจน
 บ้างก็อิจฉาริษยา บ้างก็ท้อเหี่ยว บ้างก็โกรธเคือง โดยเฉพาะพวกซุหลังกับ
 หานเอ็งยิ่งโมโหหนักจนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ซุจิงรวมทั้งซือเปี่ยนไท่ที่ชมการประลองอยู่บนแท่นเวทีตรงกลาง
 แทบจะกระอักเลือดออกมาในทีนั้น สีหน้าบึ้งตึงไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ในระหว่างนั้นอันจื่อจางก็สู้กับคนอื่นไปสองรอบแล้ว รอบหนึ่งสู้กับ
 ศิษย์ชั้นฝึกปราดระดับแปดจากยอดเขาฮู่ยี่หวอดี้ เขาเปลี่ยนท่าที่ไปจากที่

* มาจากสำนวนเดิม 'อันสีครามเกิดจากต้นคราม แต่มีสีครามเข้มกว่าต้นคราม' หมายถึงศิษย์ที่เก่งกว่าครู
 หรือคนรุ่นหลังที่เก่งกว่าคนรุ่นก่อน

โหดเหี้ยมแข็งแกร่งราว ตรีภู่รับจบในยามปกติ เป็นรุกับประมือกับศิษย์ผู้นั้น ไปสองสามกระบวนถึงค่อยลงมือส่งคนลงจากเวทีไปอย่างนุ่มนวล

อีกรอบหนึ่งสู้กับศิษย์จากยอดเขาไฉ่วหยวนซึ่งตะบอยู่ในชั้นฝึกปราดระดับเก้าเช่นเดียวกับเขา การประลองเพิ่งจะประกาศให้เริ่มต้นก็ถูกเขาปล่อยค้อนน้ำแข็งดาวตกนพเคราะห์หรือออกมาชัดเจนบาดเจ็บหนักอลยละลิวตกเวที สภาพหน้าเศร้ายิ่งเวทเช่นนั้นดูท่าสิบวันครึ่งเดือนก็ยังไม่ฟื้นตัวไม่ได้ ครั้งนี้ไม่มีทางร่วมการประลองต่อไปได้แน่นอน

อันจื่อจางกับคนผู้นี้ไม่ได้มีความแค้นฝังลึกใดๆ ต่อกัน หากแต่พอคิดถึงว่าจู่จู่ยังต้องประลองอีกสองรอบ ถ้าเกิดคนเหล่านี้ยังอยู่แล้วถูกจับชื่อได้พบกับจู่จู่ เช่นนั้นผลที่ตามมาก็ไม่อยากจะคิดเลย หากทำได้เขาอยากจะชั้ตคนจากยอดเขาไฉ่วหยวนทั้งหมดที่อยู่กลุ่มเดียวกันให้ไม่อาจร่วมการประลองต่อไปได้เสียเดี๋ยวนี้อย่างเดียว

จู่จู่ช็อคดีครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในที่สุดช็อคก็หมดลง การประลองรอบที่สี่จับสลากได้ชื่อจู่จู่พบกับซู่หลังจากยอดเขาไฉ่วหยวน

ซู่หลังได้ยินผู้ตัดสินขานชื่อผู้ประลองรอบต่อไปแล้วก็ดีใจเนื้อเต้นจนแทบอยากแหงนหน้าหัวเราะอำออกมาสามที นางประเมินดูจู่จู่อย่างเปี่ยมด้วยเจตนาร้าย ก่อนพุดขึ้นด้วยเสียงที่คนทั้งหมดที่ล่างเวทีจะได้ยิน "ในที่สุดเจ้าก็มาตกอยู่ใต้เงื้อมมือข้าเสียที อีกเดี๋ยวจ้ำขึ้นเวทีไปคุกเข่าโขกหัวค้ำับข้าสิบที ข้าจะลองพิจารณาดูว่าจะยอมให้เจ้าขอยอมแพ้ลงจากเวทีหรือไม่! ถ้าไม่อย่างนั้น...ฮึๆ!"

จู่จู่เป็นหน้าไปมองนางปราดหนึ่งก่อนว่า "เจ้าแพ้ติดกันสามรอบแล้ว?"

ซูหลิงได้ยินนางเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาก็อับอายจนกลายเป็นโกรธทันที ถลิ่งตามองจู่จู่ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

นางกับหานเอิงเป็นผู้ที่กำลังความสามารถอ่อนที่สุดในกลุ่มนี้ นอกเหนือจากจู่จู่ มีหน้าซำยังค่อนข้างอัปโซค ได้พบกับศิษย์กายอดเขาอื่น สามารถบดิด ผลคือแพ้ววดทั้งสามรอบ ยังดีที่ผู้อื่นคร่ำเมองในกำลังความสามารถของซูจึงผู้เป็นปู้ทวดของนาง ไม่กล้าลงมือกับนางหนักนัก นางถึงกระโดดโลดเต้นมาได้ถึงตอนนี้

ครั้นนี้ถึงผลงานการประลองอันน่าอัปยศของตนเปรียบเทียบกับจู่จู่ที่ไม่ต้องทำอะไรสักอย่างก็ชนะมาสามรอบติด นางก็ให้แค่นจนขบฟันแน่น เลือดแทบออกมาแล้ว

สำหรับความขัดแย้งที่ไม่มีหนทางประนีประนอมกันได้พรรคนี้จู่จู่ไม่เลือกที่จะสงบคำกล่าวกลืน นางจงใจใช้สายตาแบบเดียวกับที่มองดูตัวปัญญาธิมามองซูหลิงพลางพูดอย่างดูแคลน "เจ้าอยากชนะจนบ้าไปแล้วกรรมัง"

ในสายตาของตี้อานซัง จู่จู่มีท่าทางนุ่มนวลขี้ลาด รังแกได้ง่ายเสมอมา คิดไม่ถึงว่านางจะมีด้านปากคอเราะร้ายเพียงนี้ด้วย จึงเสะยี้มออกมาทันที

เขาชอบศิษย์น้องหญิงที่ดังงามอ่อนหวาน ประเภทอย่างซูหลิงที่ดูร้ายไร้เหตุผล อีกทั้งยังมีปู้ทวดที่ชวนให้คนซังนี้ เขาคงต้องขอผ่านเห็นซูหลิงโมโหจนหน้าดำหน้าแดงก็ยงอุตสาห์กระที่บซำไปอีกว่า "คนบางคนตัวเองไร้ฝีมือ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นก็ย่ำแย่ ไม่แปลกหรอก"

ซูหลิงถูกยกยอว่าเป็นอัจฉริยะมาตั้งแต่เล็ก ไหนเลยจะทนถูกจิกหน้า

เช่นนี้ไหว นางจึงกระโดดขึ้นเวที ที่จุฬาลงกรณ์พุดเสียงแหลม "เจ้าขึ้นมา!
มาดูกันว่าสุดท้ายใครจะแพ้ใครจะชนะ! ข้าจะฆ่าตัวไว้ประโยชน์อย่างเจ้าซะ!"

ครั้งมีเสียงระฆังดังมาจากบนยอดเขาฮ่วยหลิว ผู้ตัดสินข้างเวทีก็พูด
กับซุหลิงที่กำลังเดินเร็วๆ ด้วยความโกรธว่า "สายไปแล้ว"

"อะไรนะ" ซุหลิงงันไปเล็กน้อย

"การประลองวันนี้สิ้นสุดแล้ว พຽງนี้ค่อยมาใหม่แล้วกัน" ผู้ตัดสินเก็บ
ของขึ้นมาก่อนหมุนตัวเดินจากไปอย่างไม่รีบไม่ร้อน

ครั้งคนทั้งหลายเงยหน้าขึ้นมองดูก็เห็นแสงสายัณห์ปกคลุมเต็ม
ท้องฟ้าแล้วจริงๆ ผู้วิเจ้าสำนักประกาศว่าการประลองวันนี้สิ้นสุดแล้ว
บรรดาศิษย์ต่างก็แยกย้ายกันกลับไปเป็นกลุ่มๆ ซุหลิงยืนอยู่บนเวทีเพียง
คนเดียว มองดูจุฬิงที่ถูกพวกอื่นจี้จางล้อมไว้ตรงกลางเดินทอดน่องจากไป
แค้นใจจนเหมือนมีไฟเผาผลาญอยู่ในตัว

หานเอิงเดินขึ้นเวทีไปกระซิบนางว่า "ศิษย์พี่หญิงอย่าหงุดหงิดไปเลย
นางหนีวันนี้พ้น แต่พຽງนี้ยังจะหนีพ้นด้วยหรือ ผู้อาวุโสซุหลิงเตรียมการไว้แล้ว
ได้ประลองพຽງนี้ศิษย์พี่หญิงจะแก้แค้นได้สะใจยิ่งกว่า..."

ซุหลิงถูกเขาเอ่ยเตือนก็ยิ้มออกมาทันที ใช่แล้ว! พຽງนี้จะเปลี่ยนตัว
ผู้ตัดสิน ถึงเวลานั้นนางต้องฆ่านางหญิงช้วนันด้วยมือตัวเองให้ได้!

จุฬิงกลับมาถึงยอดเขาอึ้งบั้งก็ตรงไปปรึกษาอาจารย์ว่าพຽງนี้จะรับมือ
อย่างไรพร้อมกับอึ้งจี้จาง วันนั้นนางตั้งใจดูวิชาต่อสู้ของคนอื่นในกลุ่ม
อยู่ตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนจากยอดเขาโอวหยวน นอกจากคนหนึ่ง
ที่ถูกอึ้งจี้จางซัดจนหมดสภาพไป ที่เหลือเจ็ดคนล้วนประมือกับผู้อื่น

แล้วอย่างน้อยสองรอบ ในใจนางมีความคิดอยู่บ้างแล้ว แต่จำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากอาจารย์

กระเพาะของตีฉานซึ่งถูกจู่จู่ปราบอยู่หมดแล้ว จุดยืนจึงเปลี่ยนไปจากหลังมือเป็นหน้ามือ กลับถึงยอดเขาคิ่งปังก็ไปรบเจ้าโหยวเทียนเร็น ผู้เป็นอาจารย์ รื้อห้องเก็บของวิเศษในถ้ำที่พำนักเสียกระจุย ริดไถ่วัตถุวิเศษระดับล่างที่ไม่ต้องใช้พลังใดๆ ชับเคลื่อนมาได้สองชิ้น แม้อาณาภพระดับขั้นพอๆ กับของที่เจิ้งเฉียนนั้ให้จู่จู่ แต่ก็ดีกว่าไม่ได้อะไรมาเลย

เช้าวันรุ่งขึ้น ตีฉานซึ่งก็ถ่างสองตาที่อดนอนจนแดงก่ำมาส่งวัตถุวิเศษสองชิ้นพร้อมทั้งยันต์ว่องไวอีกสิบแผ่น

ยันต์ว่องไวเป็นของที่เมื่อวานจู่จู่ร้องขอเป็นพิเศษกับเขา วัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความเร็ว ทำให้อย่างน้อยนางก็มีความเร็วสู้ผู้ฝึกตนขั้นฝึกปรมาณปกติ สามารถหลบการโจมตีได้

ในตัวจู่จู่ไม่มีรากฐานพลังฤทธิ์ใดๆ ยันต์ที่ใช้ได้มีจำกัดยิ่งยวด นี่เป็นยันต์ที่ตีฉานซึ่งคิดอยู่ครั้งก่อนวันจนหาที่นับว่าใช้การได้ออกมา

ครั้นมาถึงเวทีประลอง ชูหลิงก็มารออยู่ล่างเวทีก่อนแล้ว ผู้ตัดสินเมื่อวานถูกเปลี่ยนไปเวทีอื่น วันนี้ผู้ที่นั่งอยู่ข้างเวทีมีสีหน้าบูดบึ้งอึมครึมประหนึ่งเป็นซากศพมีชีวิต

ชูหลิงยิ้มเย้นพลาฟพูดกับจู่จู่ "คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะยังกล้ามาจริง乎!"

จู่จู่ตอบกลับยิ้มๆ "เข้าไปไม่ได้แม้สามรอบติดเสียหน่อย ทำไม่จะไม่กล้า"

"เจ้า...!" ชูหลิงเดือดจัด กระโดดขึ้นเวทีประลองโดยไม่รอให้เสียงระฆังดัง ก่อนตวาดลั่น "รีบขึ้นมารับความตายเสียโดยไว!"

จู่จู่กลับเดินขึ้นเวทีอย่างเอื่อยเฉื่อย มาหยุดยืนยิ้มตาหยีก่อนว่า

"รีบไปทำไม ไซ้ว่าเจ้าไม่เคยแพ้เสียหน่อย"

จะอย่างไรหลังจากที่ยังอายุน้อย อีกทั้งยังถูกพะเน้าพะนอตามใจมาตลอด ความคับข้องใจที่ใหญ่ที่สุดซึ่งนางได้รับในชีวิตก็ล้วนมาจากจู่จู่แทบทั้งนั้น คัดรู้เจอหน้ากัน ความโกรธแค้นยิ่งเพิ่มพูน เพียงได้ยินผู้ตัดสินเอ่ยว่า "เริ่มได้" ก็นำกระบี่กิเลนเขียวซึ่งเป็นวัตถุธรรมของตนออกมาจู่จู่ใจมเข้าไปใส่จู่จู่อย่าง อดรนทนไม่ไหว

กระบี่กิเลนเขียวลอยอยู่กลางอากาศก็พุ่งฉวัดเฉวียนราวกับว่า เปลี่ยนร่างเป็นปลากำลังแหวกว่าย ว่องไวจนป้องกันไม่ทัน! ก่อนหน้านั้น จู่จู่เคยเห็นนางใช้กระบี่บนทำนั้มาแล้ว ยามนั้นคู่ต่อสู้ของนางเป็นผู้ฝึกตน ชั้นฝึกปราดระดัดแปด เริ่มแรกก็ถูกกระบี่กิเลนเขียวที่บิดไปมาบีบ จนลนลานทำอะไรไม่ถูก

ที่ว่าจู่จู่เตรียมตัวมาแล้ว นางเปะยันต์ว่องไวไวบนตัว การเคลื่อนไหว รวดเร็วกว่าปกติไม่รู้กี่เท่า นางสะบัดแฉ้กระดุกงูสามตาหนึ่งในวัดฤวิเศษ ระดับล่างที่อาจารย์ให้นางออกมาสู้กับกระบี่กิเลนเขียวของซู่หลิง ส่วนตนเอง ก็ผลប់ตัวหลบหมัดเปลวเพลิงของซู่หลิง ก่อนอาศัยความเร็ววิ่งหนีหลบหลีก อยู่บนเวที

ซู่หลิงไล่ตามหลังจู่จู่ หมัดเปลวเพลิงเจ็ดแปดลูกที่ก่อขึ้นจากพลัง บั้กระชั้นเป็นเงาตามตัวจนจู่จู่ทุกทีทุกเลเต็มที่ ทำให้ซู่หลิงครองความได้เปรียบ ไล่คนเดียว ผู้ชมที่ล้นเวทีร้อนใจจนไฟแทบลุก ตีฉานซึ่งกระที่บเท้าพูดว่า

"ไฉนนางถึงใช้วัตถุฤวิเศษแ่อย่างเดียว เอายันต์หวดนางเลยสิ!"

อื่นจ้อจางแม้จะตั้งเครียดเช่นกัน แต่เขาก็รู้ว่าทำที่ลนลานทำอะไร ไม่ถูกของจู่จู่ นั้นเป็นการเสแสร้ง...

จู่จู่วิ่งหนีไปพลางมองดูของวิเศษสองชิ้นที่สู้กันพัลวันอยู่กลางอากาศ เป็นระยะ สีหน้าแสดงความหวาดหวั่นร้อนใจออกมาอย่างชัดเจน ซูลิ๊งเห็นเช่นนั้นก็หัวเราะเสียงเย็นก่อนว่า "วัตถุวิเศษระดับล่างที่ไม่มีคนควบคุมชิ้นหนึ่งก็กล้าเอามาประชันกับกระป๋องปืนที่เล่นเหี้ยวของข้า! ข้าจะจัดการของวิเศษของเจ้าก่อนแล้วค่อยจัดการเจ้า!"

ซูลิ๊งรู้ว่าต่อให้จู่จู่หนีอย่างไรก็ไม่อาจออกจากเขตเวลาที่ประลองได้ และก็ไม่มีปัญหาจะเข้ามาโจมตีระยะใกล้ได้เช่นกัน ขอเพียงจัดการแล้กระดุกงูสามตาของนางแล้ว ถึงเวลานั้นก็สั่งให้กระป๋องปืนเหี้ยวโจมตีกระหนาบสองด้าน นางยังจะหนีไปไหนได้อีก

ผู้ตัดสินของเวทีนี้ลอบปิดข่ายอาคมป้องกันลงแล้ว ทุกผู้ล้วนคิดว่า จู่จู่ขึ้นเวทีประลองอย่างมากก็แค่ได้รับบาดเจ็บได้รับความอับอาย มีข่ายอาคมปกป้องคงไม่ถึงกับอันตรายถึงชีวิต แต่กลับไม่รู้เลยว่าสองทวดเหลนแซ่ซู่มีความคิดสังหารคน พอจู่จู่ตายเจิ้งเฉวียนต้องโกรธอย่างแน่นอน แต่มีปรมาจารย์ขึ้นกำเนิดใหม่จากสำนักหลักอยู่ด้วยสองคน หากพวกเขาปิดไปว่าข่ายอาคมเกิดเสื่อมโดยไม่คาดคิด เจิ้งเฉวียนจะยังทำอะไรได้

ซูลิ๊งยิ่งคิดยิ่งอารมณ์ดี จึงปล่อยจู่จู่ไปชั่วคราว เปลี่ยนไปควบคุมกระป๋องปืนเหี้ยวเต็มกำลัง เพียงไม่นานก็ตอกแล้กระดุกงูสามตาไว้ได้

นางเก็บกระป๋องกลับมาอย่างได้ใจ กระซอกแล้กระดุกที่พันอยู่บนตัวกระป๋องออก ขณะกำลังคิดจะลงมือเล่นงานจู่จู่ก็ครั้งกลับเห็นจู่จู่มองนางอย่างเย็นเยียบ อาทิปฏิกิริยาสงบเยือกเย็นอย่างน่าอัศจรรย์

ซูลิ๊งงันไปประเดี๋ยวหนึ่งก็ตงใจ รู้สึกเพียงว่ามีแสงฟ้าแลบวาบ

แปลบแปลบ ขณะกำลังมีนงก็เห็นแขนและมือที่จับแส้กระดุกไว้ของตน
ระเบิดขาด เจ็บปวดรวดร้าวประหนึ่งอวัยวะภายในถูกไฟเผาเผาก็มีปาน
จากนั้นก็สิ้นสติไม่สมประดีไป

เสียงดังสนั่นบนเวทีประลองดึงดูดความสนใจของคนไม่น้อย แน่นนอน
ว่ารวมถึงไม่กี่คนบนแท่นเวทีตรงกลางที่จับตามองสถานการณ์ทางด้านนี้
อยู่ตลอดด้วย ชูจึงเดิมทีแย้มยิ้มรอคอยให้ชูหลังซ่าจู่เสียในที่นั้นมาตลอด
คิดไม่ถึงว่าเพียงพริบตาเดียวสถานการณ์กลับเลวร้ายลงจากหน้ามือเป็น
หลังมือ เหลนของตนถึงกับถูกระเบิดนอนจมกองเลือดอยู่กลางแจ้ง!

เขาไม่มีเวลาให้สนใจอย่างอื่น ใช้กำลังทั้งหมดเคลื่อนพลังภายใน
ก้าวเหินบนอากาศเพียงไม่กี่ก้าวไปถึงข้างกายชูหลัง

แขนขวาของชูหลังถูกระเบิดขาด ตั้งแต่เสื้อผ้าผมเผ้าจนถึงเนื้อหนัง
ล้วนไหม้เกรียม แผลเหวอะหวะ บาดเจ็บสาหัสถึงที่สุด นางมีเพียงตะบะ
ชั้นฝีกปราบระดับหก ความแข็งแกร่งของร่างกายและความสามารถฟื้นฟู
ตัวเองแม้จะมากกว่ามนุษย์ธรรมดา แต่ก็ใช้จะรับความเสียหายหนักหน่วง
เพียงนี้ไหว ถึงจะรักษาหาย ต่อแขนขาชิ้นใหม่ ก็เกรงว่าคงต้องกลายเป็น
คนพิการ ไม่อาจฝึกฝนบำเพ็ญตนได้อีกแล้ว

จู่ที่บนเวทีก็ตกใจนอิ่งไปเช่นกัน เมื่อวานนางเห็นอยู่ชัดๆ ว่าบน
เวทีมีข่ายอาคมป้องกัน ทุกครั้งที่มิศิษย์ผู้ประลองถูกการโจมตีหนักถึงชีวิต
แล้วไม่อาจหลบทันก็จะถูกข่ายอาคมดีดออกไปให้พ้นอันตรายจากวิชา
อาคมพลังฤทธิ์นั้นๆ แต่ทำไมชูหลังถึงบาดเจ็บจนเป็นเช่นนี้

จึงฉะฉานคิดว่าชูหลังจะเกิดคลังแล้วทำร้ายจู่จึงรีบรุดตามมาด้วย
อย่างที่คิดไว้ พอชูหลังจัดการกับอาการบาดเจ็บของชูหลังเรียบร้อยก็มอง

จู่จู่อย่างเงี่ยมเกรียมพลาบพุดด้วยเสียงเคียดแค้น "ดี! ดีมาก! วันนี้ข้าจะให้เจ้าซดไอ้ให้ซุหลังด้วยชีวิต!"

เจ้เจ๊เวียนยิ้มเย้นพลาบว่า "เกิดเรื่องไม่คาดฝันเช่นนี้ขึ้น สิ่งที่อยู่อาวูโสซุควรคามที่สุดมิใช่เรื่องว่าเหตุใดข้ายอาคมถึงเสื่อมหรือหหรือ"

ซุจิงหน้าซัด พุดเสียงแข็งด้วยแวตาวาววาว "เรื่องข้ายอาคมเสื่อมย่อมต้องถาม แต่ตัวการที่ลอบทำร้ายซุหลังจนบาดเจ็บสาหัสยังไม่อาจปล่อยไป!"

เจ้เจ๊เวียนจ้องเขาพลาบว่า "การประลองบนเวทีภายใต้สายตาผู้คนจับจ้องจะเรียกว่าลอบทำร้ายได้อย่างไร คำกล่าวนี้ของผู้อาวูโสซุจะน่าขำเกินไปหน่อยหรือไม่ อีกประการ ดูเหมือนว่าผู้อาวูโสซุจะไม่แปลกใจเรื่องพี่ข้ายอาคมเสื่อมเลยสักนิด..."

เผยกู่และเป่าฝ่าหู่เดินไปถึงข้างผู้ตัดสินที่ล่างเวทีอย่างไม่กระโตกกระตาก เห็นได้ชัดว่าผู้ตัดสินคนนั้นก็ถูกผลลัพธ์เหนือความคาดหมายนี้ทำเอาตระหนกตกใจจนเซ่อซำมีนงไปแล้วเช่นกัน เขามองซุจิงด้วยอาการตัวสั่นเทา พุดไม่ออกแม้แต่ครั้งคำ

ผู้อวีเจ้าสำนักนำเจ้เจ๊ฟาภู์รูดมาไกลเกลี้ย แต่ครั้งไต่ยื่นคำย่อนถามของเจ้เจ๊เวียน กอปรกับเห็นท่าทีของผู้ตัดสินที่ล่างเวทีผู้นั้น ในใจก็เกิดข้องขำขึ้นทันที แต่ภายนอกยังคงปลอมซุจิงไปสองสามคำ อีกทั้งลั่นวากาว่าจะตรวจสอบเรื่องนี้ให้ถึงที่สุดเพื่อหาคำชี้แจงให้ซุหลังให้ได้ ทว่ากลับไม่เอ่ยปากจะลงโทษซุจิงแต่อย่างใด

ซึ่งอันที่จริงซุจิงก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบเรื่องนี้แม้แต่คนเดียว

ซุจิงถูกเจ้เจ๊เวียนไต่กลับมาจากนพุดไม่ออกแม้แต่คำเดียว ซุหลังเป็น

ชนรุ่นหลังที่มีคุณสมบัติที่ดีที่สุดในตระกูลของเขา คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทันประสบความสำเร็จก็กลายมามีสภาพเช่นนี้เสียแล้ว ถ้ามิใช่ก่อนหน้านี้เขาให้คนลอบมาเล่นตุ๊กตากับชายอาคมป้องกัน ชูหลังอย่างมากก็คงแค่เสียศักดิ์ศรีและได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย มิใช่เป็นถึงขนาดนี้เด็ดขาด

เรื่องนี้หากสืบสาวลึกลงไปก็ไม่เกิดผลดีกับเขาเลยจริงๆ ชูจึงเหมือนเป็นคนใบ้กินหวงเหลียน* หน้าอกพองขึ้นยุบลง เจ็บแน่นเหลือประมาณ สายตาที่มองจู่จู่เป็นสายตาของงูพิษตัวหนึ่ง หัวเราะเหินๆ สองทีก่อนให้ศิษย์ห้ามชูหลังกลับไปรักษา จากนั้นก็หมุนตัวกลับไปบนแท่นเวทีตรงกลางโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ผู้ตัดสินถูกกักตัวไว้แล้ว เปลี่ยนเป็นอีกคนมาตรวจดูและเปิดการทำงานของชายอาคมป้องกันขึ้นใหม่ เมื่อทดสอบซ้ำหลายครั้งแล้วไม่มีปัญหา ก็เริ่มให้ประลองต่ออีกครั้ง

จู่จู่ยืนอยู่กลางเวทีด้วยสีหน้าซีดขาว นึกถึงภาพน่าสังเวชเมื่อครู่นี้แล้ว ก็ยังดึงสติกลับมาไม่ได้อยู่บ้าง ตีฉานซึ่งจู่ปากพลางว่า "เป็นอย่างไร คาถาฟ้าคะนองเก่าตลบของบิดาร้ายกาจใช่หรือไม่! ฮะๆ ว่าแต่เจ้าคิดวิธีซ่อนยันต์ไว้ในของวิเศษเพื่อล่อให้นางไปแย่งออกได้อย่างไร เดิมทีบิดายังนึกกลัวเจ้าจะปาไม่แม่นแล้วเปลืองยันต์อยู่เลย"

จู่จู่ตอบเสียงเบา "ข้าไม่คิดเลยว่า... น่ากลัวยิ่งนัก..."

นางรู้ว่าต่อให้ตนเองมียันต์ของตัวเองอยู่กับตัวก็ยากยิ่งที่จะทำอะไรชูหลังในระยะใกล้ได้ เว้นแต่ว่าจะสาตยันต์ออกไปจำนวนมาก เพิ่มอัตราการทำยันต์จุ่มเข้าเป้าให้สูงขึ้น แต่ถ้าจุ่มดีไม่ถูก อีกฝ่ายมีทางป้องกันแล้ว

* หวงเหลียน เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งของจีน รากมีรสขมมาก มักใช้อุปมาถึงจิตใจที่กลัดลุ่มมทุกข์ 'คนใบ้กินหวงเหลียน' จึงเป็นคำเปรียบเปรยที่แสดงถึงความคับแค้นใจแต่ไม่อาจพูดออกมาได้

การจะลงมือให้เกิดผลอีกครั้งก็ไม่ง่ายตายแล้ว ยิ่งกว่านั้นยันต์ที่ศิษย์พี่ใหญ่สามารถทำออกมาได้ภายในเวลาอันสั้นก็มีจำกัด หลังจากนั้นไม่ว่านางยังต้องสู้อีกเท่าไร จึงต้องใช้อย่างประหยัด

ตั้งแต่เริ่มที่นางงใจปล่อยวัตถุมagicพิเศษแฉ้กระดุกงูสามตาออกมาขึ้นเดี๋ยวกี้เพื่อเป็นเหยื่อล่อ แล้วด้วยอาการที่ซูหลิงซึ่งถูกนางยั่วโมโหจนเดือดพล่านรีบร้อนอยากชนะ จึงจับเหยื่อล่อลงไปเต็มคำอย่างที่คิดเอาไว้

ทว่าผลลัพธ์ที่น่ากลัวนั้นกลับมิใช่สิ่งที่นางจินตนาการได้เลย นางคิดว่าซูหลิงอย่างมากก็ถูกขायอาคมดีดออกจากเวทีประลองแล้วแพ้การต่อสู้อบนี้เท่านั้น นี่ถ้านางขึ้นเวทีไปโดยไม่ได้เตรียมตัวใดๆ ผู้ที่ถูกหามลงมาด้วยอาการเป็นตายเท่ากันในตอนนี้นคงเป็นนางไปแล้วกรรมัง

อึ้งจื่อจางหยิกแขนนางพลางว่า "พวกเขาคิดจะฆ่าเจ้าก่อน ซูหลิงถูกทำร้ายจนเป็นเช่นนี้ก็เพราะรนาที่เอง เจ้าไม่ต้องรู้สึกลึบิต"

จูลูสายหน้าก่อนว่า "ข้าไม่ได้รู้สึกลึบิต เพียงแต่กลัวเท่านั้น" ต่อให้นางจิตใจดีเพียงไรก็คงไม่ถึงขั้นไปเห็นใจคนที่วางแผนจะฆ่านางหรอก แต่นางก็เป็นเพียงเด็กสาวบ้านนอกธรรมดาๆ คนหนึ่ง เลือดที่เปื้อนมืออย่างแกก็แค่ฆ่าเปิดฆ่าไ้กับสัตว์วิเศษตัวเล็กๆ เท่านั้น จะให้นางปรับตัวรับเรื่องที่ตนพลังทำแม่ นางน้อยที่ร่าเริงมีชีวิตชีวาคนหนึ่งถูกระเบิดจนพิการบาดเจ็บสาหัสในเวลาเพียงประเดี๋ยวประเดี๋ยวก้อออกจะยากยิ่งนัก

ตั้งานซึ่งเหลืออกตาก่อนว่า "มีอะไรน่ากลัวกัน เมื่อครู่มิใช่เจ้าที่ตายก็เป็นางที่ลึน เจ้าควรต้องดีใจที่โชคดีเป็นเจ้าทำสำเร็จก่อน มิเช่นนั้นตอนนี้คนที่ตายก็เป็นเจ้าแล้ว"

จูลูรู้ว่าเขาอยากปลอบนาง จึงผีนยิ้มก่อนว่า "ข้าแค่นึกแล้วกลัวก็

ไม่ได้หรือ"

อันที่จริงจางพูดกับจู่จู่ด้วยสีหน้าเข้มเคร่ง "ชายอาคมกลับเป็นปกติแล้ว เรื่องเช่นเมื่อครูจะไม่เกิดขึ้นอีก ถ้ารอบที่ห้าเจ้ายังได้เจอกับคนจากยอดเขาโอ่วหยวนอีกจะต้องระวังให้หนัก...จะต้องทำให้เสียใจให้เสีย!"

จู่จู่พยักหน้า "เข้าใจ..."

อันที่จริงนางไม่เข้าใจ การบำเพ็ญเซียนมิใช่เพื่อแสวงหาความเป็นอมตะหรือไร แต่ดูซูลิงสิ ถ้ามิใช่เพราะกลายเป็นผู้ฝึกตน มีพลังเหนือคนปกติ ชอบบวราพระรานมีความคิดร้าย ไหนเลยจะถึงกับมาพิการตั้งแต่อายุยังน้อย ชีวิตจะรักษาไว้ได้หรือไม่ก็ยังไม่เป็นปัญหา หากรู้ก่อนว่าจะเป็นเช่นนั้น ผู้เป็นเพียงคนธรรมดาเสียยังดีกว่า อย่างน้อยที่สุดก็อยู่รอดปลอดภัยไปได้จนแก่เฒ่าภายใต้การปกป้องของคนในครอบครัว

เพียงแต่ตอนนี้ลูกธนูขึ้นสายแล้ว ทำได้แต่ต้องเดินหน้าต่อไป นางไม่อยากต่อสู้กับผู้อื่น แต่ผู้อื่นไม่มีทางยอมปล่อยนางไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622269.html>